

Jeppe op jacht

Opening jachtseizoen klein wild, 15 oktober. Daar staat ze dan, als piepkuiken van nog geen 1,5 jaar tussen haar grote jachtbroeders en -zusters. Een beetje te jong volgens mijn ideale planning, maar ja, het gaat zoals het gaat. Ze mag de plek innemen van mama Foske.

Ondanks files ben ik ruim op tijd op de plaats van bestemming in België; fijn om iedereen weer te zien. We maken ons klaar voor Jeppe's eerste jachtdag. Vanwege haar jonge leeftijd is het plan haar deels aan de schouderlijn te houden, misschien wel een track in de auto en verder los. Welcome to reality... er is maïs, veel maïs. Dan is de schouderlijn wat het is, voor om de schouder, maar niet aan Jeppe.

Ze neemt gelijk de vrijheid, twijfelt geen moment als ze ergens op of in moet; maïs, dichte hagen, groenbemes-ter, allemaal prima. Tijdens de eerste track zie ik al dat ze een harde werker is.

Daar word ik blij van! Alleen leidt adrenaline + warm wild + nieuwe omgeving + nieuwe mensen en honden + veel schoten tot een uitkomst die (tijdelijk) gebrek aan appèl te noemen is. Ik moet te vaak fluiten voordat ze luistert en soms gedraagt ze zich als zzp'er. Gelukkig doet deze kleine zelfstandige wel vaak de juiste dingen, maar achter een haas aan is niet de bedoeling, en ook te lang achterblijven in de maïs terwijl ik er al uit ben, is niet gewenst. Al komt het laatste toch vooral door desoriëntatie. Wat ik wel weer snap, want ik loop ook verloren in zo'n veld als ik links en rechts geen oranje hesjes zie.

Tijdens de middagpauze wordt Jeppe ongeduldig, nog steeds niets geapporteerd. Ze klimt de camion in, die ons van track naar track rijdt, om een haas te halen. Ik kan net voorkomen dat ze 'm de bak uit sleept.

Jeppe leert snel: in de middag staat ze vaak al naast me als ik een maïsveld uit kom, of na 1x fluiten. Ook haar steadiness komt terug. Intussen heeft ze al de nodige fazanten opgestoten en hazen uit hun leger gejaagd, maar nog steeds niets geapporteerd. Net als ik haar even aan de schouderlijn heb, valt er recht voor ons een schot, een poule (fazan-

Terug thuis ben ik een uur en drie kwartier bezig om de lokale flora uit haar vacht te halen. Gelukkig geen show op korte termijn.

21 oktober

Een zware dag deze keer. Meer lopen, minder in de camion, meer hoogteverschillen. Op deze 2e dag in haar carrière gaat het alweer zoveel beter dan vorige week.

Ze luistert beter, jaagt minder wild na (op twee is ze goed te stoppen), zoekt veel beter en ze is al meer steady, rent niet meer na elk schot naar het apport. Ook is ze

bijna niet meer aan het zppen, maar blijft ze op een goed werkbare afstand die op prijs gesteld wordt.

Vandaag weer veel maïs. Was ze vorige week nogal eens gedesoriënteerd in de maïs, nu komt ze regelmatig inchecken en als ik haar fluit weet ze me al veel sneller te vinden. Wel zo fijn! Ze zoekt de maïs echt keurig uit. In de bieten is ze minder actief, al zie ik dat ook terug bij de andere honden. Het loopt ook voor honden natuurlijk niet lekker. Mosterd vindt ze wel weer tof, bij vlagen lijkt het er zelfs bijna op dat ik een staande hond heb. Doet ze netjes! Een klein bosje vol met bramen neemt ze ook goed aan, terwijl ik er bijna niet doorheen kom.

Tussen twee tracks in, vindt Jeppe het nodig een haas op te jagen. In een split second gebeurt het, maar gelukkig komt ze redelijk vlot terug.

Dieptepunt is het opstoten van een fazant en najagen over een weg heen (!). Ik denk dat ik haar best had kunnen influiten als ze alleen zou zijn, maar ze heeft een jonge Weimaraner als partner in crime. Dat maakt het extra spannend. Twee voorjagers met schrik dus. Gelukkig is het een rustige weg en houdt een

jager de weg in de gaten, maar toch, zó niet de bedoeling!

Hoogtepunt van deze dag: in een veldje met lage begroeiing wordt in de verste hoek een poule geschoten. Jeppe vliegt erop af. Tegelijkertijd zie ik een andere hond erop af gaan die veel dichterbij is. Ik wil filmen, maar denk 'laat maar', want voor de andere hond is het appeltje-eitje. Not. Die hond blijft zoeken. Jeppe komt aanrennen en bam, spot-on, super gemarkeerd dus. Langs een hele linie met jagers en trackers brengt ze de fazant bij me. Trots! De workshop 'omgaan met verleidingen' heeft geholpen.

Er wordt hard gewerkt, maar ook veel gelachen: terug in de camion zegt een jager tegen een tracker 'vorige week hadden we een groter tableau, toen hadden we goede trackers'. Zegt de tracker 'toen hadden we ook betere geweren!'

28 oktober

In de ochtend doen we mooie overzichtelijke velden met allerhande begroeiing. Jeppe start ultrabraaf met mooie slagen in het veld waarbij ze ook nog eens binnen de werkbare range blijft. Dan hoor ik achter ons een schot, op een haas die naar achteren is geslagen. Miss FOMO (fear of missing out) -haar bijnaam- lijkt graag het gehele veld te beheersen, dus ze snelt naar de jager daar, die overigens een hond bij zich heeft. Bizar genoeg heeft Jeppe het haas ondanks de veel grotere afstand. Ze brengt 'm bij de jager, maar in haar zicht valt er nog een schot. Ze dropt het haas en gaat daar op af. 'Best druk in je eentje' zal ze denken.

Op wedstrijden hoef ik hier niet mee aan te komen, maar hier geldt maar een regel en dat is dat het wild binnen moet komen. De jager is dus tevreden, want ze bracht het haas in zijn zicht, in zijn buurt. Ik ben helemaal niet tevreden, want ze luistert op zo'n moment voor geen meter. Zelfstandig werken ok, en ik heb liever passie dan dat ik haar moet aanjagen, maar ze kan ook te ver gaan. Ik weet waar ik aan moet werken. M'n piepkuiken gaat het wel leren.

Even later wordt er een poule geschoten. Ze gaat er met een even

ten-
hen) in

een rechte lijn voor haar. Wegens weinig begroeiing laat ik de lijn maar los, dit apport is gemakkelijk en ze is er dan ook zo. Maar de poule gaat lopen en daar wordt ze door verrast. Een andere hond komt erbij en is ook even in verwarring. Even later is de poule toch binnen door de andere hond. Jeppe kan weer even los. Dan roept iemand dat we de honden korter moeten houden dus ik fluit Jeppe terug. Zegt een jager naast me dat het niet voor mijn hondje geldt, dat ze het hartstikke goed doet. Leuk om te horen!

De laatste track. Weer veel maïs. Als ik net een veld uitstap, hoor ik ineens 'Wetterhoun apport!' Ik zie Jeppe aan komen lopen met een poule. Zij ziet mij nog niet en geeft af aan een andere tracker. Wow, wat gaaf! Ik juich en ze komt blij naar me toe, toppertje! Dan vertelt iemand me dat ze net ervoor ook al een mooi ver apport heeft gedaan, en de poule heeft afgegeven aan een andere tracker. Dus die kleine van 17 maanden werkt al behoorlijk zelfstandig!

Praktijkjacht Wetterhoun

jonge Epagneul Picard op af. De Picard twijfelt, Jeppe niet. Ze brengt 'm bij me, mooi!

In de middag neemt ze weer veel te veel initiatief en hou ik haar af en toe aan de schouderlijn, ook voor haar rust, want ze verspilt nogal wat energie. Ook in de lange stand kan ze nog prima werken dus het is even goed zo. Dan wordt op vrij korte afstand een haas geschoten en Jeppe vliegt eropaf. Het haas is niet direct kikkood, maakt nog een buiteling door de lucht. Jeppe slaat 'm uit de lucht en werkt 'm tegen de grond. Ze zet haar gewicht in, drukt het haas tegen de grond en legt 'm met haar voorpoten in de houdgreep. Pas als ze 'm goed onder controle heeft, pakt ze 'm in de bek om mee te nemen. Dat hoeft niet, want een tracker is er al bij.

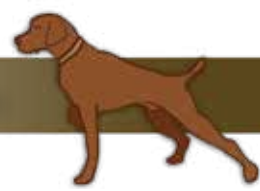
Hij vraagt of hij het haas kan aanpakken. Ja hoor, Jeppe is makkelijk. Ik roep 'los' en ze laat 'm aan de tracker die het haas uit zijn lijden verlost. Mooi gedaan, want deze had nog flink kunnen lopen en dan zou het een zoektocht worden.

Het laatste apport is een poule die ook nog blijkt te leven. Ze heeft daar geen moeite mee, al is het even worstelen hoe die dan gepakt moet worden door al dat geflapper. Het allermooiste van deze dag is toch niet een apport. De linie met trackers staat opgesteld in de breedte van uiteenlopende stroken: een stuk maïs, een stuk lage begroeiing, een stuk mosterd en een stuk hogere begroeiing. Wij staan voor het stuk hogere begroeiing. Gemiddeld genomen gaat een Wetterhoun zuinig om met de energie. Ik ben dan ook blij verrast dat

Jeppe na een commando 'zoeken' direct die strook induikt en van begin tot eind al zigzaggend erdoor gaat. Dit terwijl aan beide zijden de begroeiing veel lager is en het makkelijker loopt (zie foto). Zo jammer dan dat dit niet wordt 'beloond'; er komt helaas niets uit.

Al met al een enerverende en zonnovergoten dag, met hoogtepunten en dieptepunten. Dat luisteren is echt een dingetje als de adrenaline zo hoog zit. Jeppe is (samen met de hond van de bijzondere veldwachter, maar hij heeft 'een stem') de enige zonder e-collar. Ik heb nogal een stellige mening over de e-collar, maar eerlijkheid gebied me te zeggen dat ik 'm nooit goed bekeken heb. Een andere tracker geeft me uitleg, laat 'm mij zien, horen én voelen. Het heeft niets te maken met de oude

teletac. Mijn mening ligt ineens op een glijbaan. Ik blijf mijn hond graag in 3D zien. Even over nadenken en verder verdiepen...

In de week die volgt, verdiep ik me in de e-collar. Ik lees alles wat los en vast zit, kijk youtube-filmpjes met instructies en volg mijn gevoel: de e-collar komt in de jachttuistrusting. Ik acht mezelf wijs genoeg om het gebruik van de band goed aan te leren. Jeppe is geheel opgevoed met de clicker en zo leer ik ook de band aan. Eerst het gekke ding omdoen, wennen aan het zoemgeluid, aanleren dat de zoem hetzelfde is als de kom-hier-fluit en ja, ook bekijken bij welke stand van 'die andere knop' ze reageert. Dat is een hele lage stand; het is niets in vergelijking met een stroomdraad om een weiland, om maar wat te noemen. Het voelt eng voor een watje als ik, maar eigenlijk is er niets aan de hand. Ze reageert zonder paniek, en komt rustig bij me. Ik hoop de knop nooit nodig te hebben.

5 november

De ochtend is zwaar, heel zwaar. Veel bramen, soms wel tot borsthoogte. Wederom laat Jeppe zien dat ze geen enkel terrein schuwt. Sterker nog, ze is zo mal dat zelfs haar bijna onverwoestbare gummiflex signaalvest vlot richting verwoest gaat. Dan valt er eindelijk wat te apporteren en niet zo'n beetje ook. Achter elkaar wordt er geschoten, de ene na de andere fazant valt uit de lucht. Schoten, roepende trackers, onrustige honden zoekend naar de apporten. Chaos, maar Jeppe vindt een coq (fazantenhaan). Iemand roept 'Jeppe heeft een apport!' en ik fluit haar in. Het gewas staat zo hoog dat ik haar in het geheel niet zie, zelfs haar plumeau niet. Ze komt er leeg uit, alsjemenou. Ik ben niet direct ongerust, want ze geeft apporten ook aan een ander af. Niemand blijkt iets te hebben aangepakt, dus moet er gezocht worden. Balen. Dit is gewoon nog te rommelig, te veel prikkels gelijk voor haar.

Even later een prachtkans. Een jager op de kop van het veld schiet een poule inkomend, recht voor ons. Jeppe snelt erheen, maar de hen valt recht voor de voeten van de jager. Sja, die kan wel geraapt worden. Jammer! Kort erop wordt

een eenzame patrijs geschoten. Jeppe markeert mooi en heeft 'm. Haar eerste patrijs! Ze lost 'm bij de dichtstbijzijnde tracker omdat er weer een schot valt en dat haar aandacht vraagt.

De middag is iets relaxter voor ons trackers, met mosterd, maïs en wat lage begroeiing. Jeppe werkt erg hard, kan wat fazanten en een haas voor het geweer brengen, maar komt niet meer in de gelegenheid om wat te apporteren.

Zo'n 5 minuten na de laatste track krijg ik geweldig wetternieuws via de mail. Na drie jaar de KNJV bevragen (ik heb nog net geen contactverbod wegens stalking haha!) staat de Wetterhoun eindelijk met een rasporet op de website, met een foto van mijn Foske! Ons nationaal levend erfgoed mag hier niet ontbreken natuurlijk. 'Of het wel een jachthond is', vroeg iemand gaandeweg dit proces... duh! Een beste!

Foto's op Facebook van Jeppe met een e-collar leiden tot reacties. Van mij mag iedereen een mening hebben, maar wel graag gefundeerd en met kennis van mijn hond, het jachtveld, en het gebruik door mij. Ik ben niet te beroerd om toe te geven dat ik voorheen (ook) een ongefundeerde mening had, en zelfs het apparaat nog nooit gezien, gehoord en gevoeld had. Ik ben een verstandig mens, heb een weloverwogen besluit genomen en gebruik 'm integer. Ik gebruik 'm niet om ermee te trainen dus het doet niets af aan haar prestaties.

8 november

Na twee dagen veel regen in België treften wij weer een zonovergoten dag. Dat plannen ze maar mooi. Het jachtveld is een plaatje, zeker nu de herfst echt is ingetreden. Elk stuk dat we vandaag aandoen, ligt er even mooi bij. Ik wandel in ansichtkaarten en geniet met volle teugen.

Vooraf was ik een beetje bang dat het teveel zou zijn voor Jeppe; dit is wel erg kort na de vorige jachtdag. Maar ze herstelt gelukkig snel en goed, en dat blijkt ook vandaag weer. Ze heeft er merkbaar zin in en gaat ervoor. Ze is scherp op de toeter, die start track betekent. Haar werk voor het schot wordt beter en beter. Jeppe jaagt steeds nauwkeu-

riger een perceel en een houtwal uit. Af en toe fluit ik haar even terug als ze teveel afwijkt. Ze luistert heel best, zowel naar de kom-hier-fluit als naar de keerfluit. Als we zo'n 1,5 uur aan het tracken zijn, hebben we een mooie plek te pakken. Soms moet je ook geluk hebben met je plek in de linie. Jeppe moet een houtwal uitzoeken en ik blijf onderaan op het lagergelegen perceel. Jeppe stoot een coq op, die vliegt mijn kant op, wordt geschoten en ik kan 'm bijna vangen. Hij leeft nog, maar ik ken mijn taak. Niet leuk, maar het hoort erbij. Intussen valt er nog een schot. Jeppe let goed op, sprint de houtwal af en vliegt op het apport af, weer een coq. Op-pakken en terug naar mij gaat vlot, en dan ineens nóg een schot. Miss FOMO dropt de coq, en sjeest in de hoogste versnelling naar dat apport. Ook die pakt ze snel op en ze komt vlot naar mij, langs een jager en een tracker. YES, weer zonder te showen aan iedereen! Ik pak de coq aan en stuur haar naar de coq die ze heeft laten vallen. Dat kost wat aanmoediging, en daarna komt ook deze netjes binnen. En zo sta ik in een paar minuten tijd met drie hanen in mijn handen. En dóór, een heel steil talud op. Een van mijn mede-trackers is galant en neemt de hanen over.

Eenmaal naar boven geklauterd, met hulp van mijn lange drijversstok en met mijn andere hand steeds een tak grijpen, zie ik de nachtmerrie van elke tracker: een ondoordringbaar oerwoud van bramen. Niet tot borsthoogte zoals vorige keer, maar op sommige stukken zelfs tot boven mijn hoofd. Zoals ik ooit bij de Alternatieve Elfstedentocht op de Weissensee iemand heb horen vragen of de scheuren dichtgemaakt worden (echt waar!), vraag ik nu of ze dit hier niet hadden kunnen asfalteren... Ik sla me er doorheen, en ook Jeppe gaat gestaag door. Gelukkig is dit stuk het ergste van de dag, en is het nu klaar.

In de middag lopen we vooral door de maïs en groenbemester, door naaldbosjes en langs houtwallen, en stukken met lagere begroeiing. Soms zien we deze variatie zelfs in één track. Er wordt een poule geschoten die ver achter de linie terecht komt. Jeppe snelt erheen, pikt de nog levende hen op, snelt terug naar mij en geeft 'm af in mijn hand.

Praktijkjacht Wetterhoun

Wow, echt een modelapport! Nee, niet wedstrijd-model, maar wel praktijk-model, lekker snel uit en in, echt super, zo moet het, ontroerend mooi!

Op elke jachtdag zijn er weer nieuwe jagers bij, invitees en gasten, en steeds wordt me gevraagd wat ik 'aan mijn lijn heb hangen'. Ik kan de rest van de dag vullen met een antwoord -hou me tegen als het over Wetterhounen gaat!- maar ik hou het kort natuurlijk. De laatste actie van Jeppe maakt dat een jager even flink doorvraagt. Vragen over haar leeftijd en haar opleiding verwachtte ik wel. Dan vraagt hij of ik er professioneel mee bezig ben en of ik ook getrainde honden van een jaar verkoop. Sjonge... dat kan ik wel als complimenten beschouwen eigenlijk! Maar nee, ik moet al janken als pups na 8 weken weggaan, laat staan na een jaar. Ik krijg ook nogal eens de vraag 'staat ze ook voor?' Nee, de Wetterhoun is een waterhond, geen staande hond. Een Wetterhoun atten-

deert, ze geeft kort aan dat er contact is met wild, en stoot het dan direct op. In België kennen ze dit begrip niet, wat soms even tot verwarring leidt. Toch is ze wel goed te lezen. Een van de jagers houdt juist haar in de gaten, nadat ze al een aantal keren goed zat.

Evaluatie

Ik tref het enorm met het gezelschap dat ruimte biedt aan een jong hondje en nog onhandig gedrag accepteert. Eens moet de eerste keer zijn en ergens moet je het leren. Zó fijn!

Wat ik super vind aan Jeppe is dat ze ontzettend alert is, hard werkt voor het schot en netjes en vlot apporteert. Ook heel fijn is dat ze erg sociaal is. Met 17 man en 8 honden in de camion is geen probleem voor haar, en ook een apport afgeven aan een ander doet ze gewoon. Dat vind ik helemaal prima. Binnen is binnen. Verder is haar conditie goed en kan ik haar tussen de tracks gewoon los

bij me houden. Haar gehoorzaamheid neemt met de jachtdag toe, net als haar oriëntatievermogen. In deze eerste vijf dagen zijn er veel kwartjes gevallen bij Jeppe, ik kijk uit naar de rest van het seizoen!

Natuurlijk moet ze nog ontzettend veel leren, zoals nog meer zoekpatroon ontwikkelen, omgaan met lopers en andere lastige kwesties, iets meer kortbij jagen, apporten niet droppen, situaties beter inschatten etc. Dat is ook logisch op deze leeftijd. Al met al zijn de jagers tevreden. Zoals de bijzondere veldwachter zegt 'liever een hondje dat ge moet temperen dan een die aangejaagd moet worden', en zo is het! Daarbij is het een plaatje in het veld, hoor ik van een jager. Klopt, ze is Nederlands Jeugdkampioen inmiddels.

*Tekst: Anita Hoogendoorn
Foto's: Patty Berkenbosch en
Anita Hoogendoorn*